

Prelatura personal

Des del punt de vista jurídic, l'Opus Dei és una prelatura personal de l'Església catòlica, i ho és des del 28 de novembre del 1982. Estructurades jeràrquicament, les prelatures tenen encomanada la realització d'activitats pastorals peculiars.

27/11/2015

En el dret de l'Església catòlica, la figura jurídica denominada prelatura personal va ser prevista pel concili Vaticà II. El decret conciliar

Presbyterorum ordinis (7-XII-1965), n. 10, va establir que, per a «la realització de tasques pastorals peculiars en favor de distints grups socials a determinades regions o nacions, o fins i tot a tot el món», es podrien constituir en el futur, entre altres institucions, «peculiars diòcesis o prelatures personals».

LES PRELATURES PERSONALS

El Concili volia perfilar una nova figura jurídica que, caracteritzada per la flexibilitat, pogués contribuir a la difusió efectiva del missatge i del viure cristians: l'organització de l'Església responia així a les exigències de la seva missió, que s'insereix en la història dels homes.

La majoria de les circumscripcions eclesiàstiques existents són territorials perquè s'organitzen sobre la base de la vinculació dels fidels amb un determinat territori pel seu

domicili. És el cas típic de les diòcesis.

Altres vegades, tanmateix, la determinació dels fidels d'una circumscripció eclesiàstica no s'estableix sobre la base del domicili sinó en virtut d'altres criteris, com poden ser la professió, el ritu, la condició d'emigrants, una convenció establerta amb l'entitat jurisdiccional, etc. És el cas, per exemple, dels ordinariats militars i de les prelatures personals.

Les prelatures personals — impulsades pel concili Vaticà II, com s'ha dit — són entitats al capdavant de les quals hi ha un pastor (un prelat, que pot ser bisbe, que és nomenat pel papa i que governa la prelatura amb potestat de règim o jurisdicció); al costat del prelat hi ha un presbiteri, compost de sacerdots seculars, i els fidels laics, homes i dones.

Les prelatures personals són, per tant, institucions pertanyentes a l'estructura jeràrquica de l'Església. És a dir, són una de les formes d'auto-organització que l'Església es dóna amb vista a la consecució dels fins que Crist li va assignar, amb la característica que els seus fidels continuen pertanyent també a les esglésies locals o diòcesis on tenen el domicili.

Pels trets assenyalats, les prelatures personals es diferencien dels instituts religiosos i de vida consagrada en general; i dels moviments i associacions de fidels. El dret canònic preveu que cadascuna de les prelatures personals es reguli pel dret general de l'Església i pels seus propis estatuts.

LA PRELATURA DE L'OPUS DEI

Abans de ser erigit en prelatura, l'Opus Dei ja era una unitat orgànica composta per laics i preveres que

cooperen en una tasca pastoral i apostòlica d'àmbit internacional. Aquesta tasca cristiana concreta consisteix a difondre l'ideal de santedat enmig del món, en el treball professional i en les circumstàncies ordinàries de cadascú.

Pau VI i els successius pontífexs van determinar que s'estudiés la possibilitat de donar a l'Opus Dei una configuració jurídica adequada a la seva naturalesa, configuració que, a la llum dels documents conciliars, havia de ser la de prelatura personal.

El 1969 van començar els treballs per a realitzar aquesta adequació, amb intervenció tant de la Santa Seu com de l'Opus Dei. Aquests treballs van concloure el 1981. A continuació, la Santa Seu va remetre un informe als més de dos mil bisbes de les diòcesis on l'Opus Dei hi era present, perquè fessin arribar les seves observacions.

Acomplert aquest pas, l'Opus Dei va ser erigit per Joan Pau II en prelatura personal d'àmbit internacional, mitjançant la constitució apostòlica *Ut sit* del 28 de novembre de 1982, que va ser executada el 19 de març de 1983. Amb aquest document el Pontífex Romà va promulgar els estatuts, que són la llei particular pontifícia de la prelatura de l'Opus Dei. Aquests estatuts són els preparats pel fundador anys enrere, amb els canvis imprescindibles per a adaptar-los a la nova legislació.

RELACIÓ AMB LES DIÒCESIS

La prelatura de l'Opus Dei és una estructura jurisdiccional pertanyent a l'organització pastoral i jeràrquica de l'Església. Té, igual que les diòcesis, les prelatures territorials, els vicariats, els ordinariats militars, i altres, la seva autonomia i jurisdicció ordinària per a la

realització de la seva missió al servei de tota l'Església.

Per això depèn immediata i directament del Papa, a través de la Congregació per als Bisbes. La potestat del prelat s'estén a tot allò que es refereix a la peculiar missió de la prelatura:

a) Els fidels laics de la prelatura estan sotmesos a la potestat del prelat en tot allò relatiu al compliment dels peculiars compromisos —ascètics, formatius i apostòlics— assumits en la declaració formal d'incorporació a la prelatura.

Aquests compromisos, per la seva matèria, no interfereixen amb la potestat del bisbe diocesà. Alhora, els fidels laics de l'Opus Dei segueixen sent fidels de la diòcesi on resideixen i, per tant, segueixen sotmesos a la potestat del bisbe diocesà de la mateixa manera i en les mateixes

qüestions que els altres batejats, els seus iguals.

b) Segons les disposicions de la llei general de l'Església i del dret particular de l'Opus Dei, els diaques i preveres incardinats en la prelatura pertanyen al clergat secular i estan plenament sota la potestat del prelat.

Han de fomentar relacions de fraternitat amb els membres del presbiteri diocesà i observar curosament la disciplina general del clergat, i gaudeixen de veu activa i passiva per a la constitució del consell presbiteral de la diòcesi.

Així mateix els bisbes diocesans, amb la vènia del prelat o, si s'escau, del seu vicari, poden encomanar als sacerdots del presbiteri de la prelatura encàrrecs o oficis eclesiàstics (rectors, jutges, etc.), dels quals només donaran compte al bisbe diocesà i que exerciran seguint les seves directrius.

Els estatuts de l'Opus Dei (títol IV, capítol V) estableixen els criteris per a les relacions d'harmònica coordinació entre la prelatura i les diòcesis en l'àmbit territorial de les quals la prelatura porta a terme la seva missió específica. Algunes característiques d'aquesta relació són les següents:

a) No s'inicia la labor de l'Opus Dei ni es procedeix a l'erecció canònica d'un centre de la prelatura sense el consentiment previ del bisbe diocesà.

b) Per a erigir esglésies de la prelatura, o quan s'encomanen a aquesta esglésies ja existents en les diòcesis —i, si s'escau, parròquies— s'estipula un conveni entre el bisbe diocesà i el prelat o el vicari regional corresponent; en aquestes esglésies s'observen les disposicions generals de la diòcesi respecte a les esglésies portades pel clergat secular.

c) Les autoritats regionals de la prelatura informen regularment i mantenen relacions habituals amb els bisbes de les diòcesis on la prelatura realitza la seva tasca pastoral i apostòlica; i també amb els bisbes que exerceixen càrrecs directius de les conferències episcopals i amb els seus respectius organismes.

Article original. 13/05/2004

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/prelatura-
personal/](https://opusdei.org/ca-es/article/prelatura-personal/) (26/02/2026)